

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΤΑ «ΕΜΨΥΧΑ ΣΧΕΔΙΑ», ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Ἐνα «περίεργο κι' ἀποκαλυπτικὸ ἄρθρο τοῦ διασήμου Ἴσπανοῦ γελοιογράφου Καρράσκο Ντιάζ γιὰ τὰ «ἐμψυχα σχέδια» τοῦ Ντίσνεϋ καὶ τὸν πρωτόγονο κινηματογράφο τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων.)

ΤΑ «ἐμψυχα σχέδια» τοῦ κινηματογράφου εἶνε μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ χαριτωμένες μὸδες τῆς ἐποχῆς μας. Ὁλος ὁ κόσμος ἐνθουσιάστηκε μ' αὐτὰ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή καὶ τὰ θεώρησε ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ ἀξιοθαύμαστες πρωτοτυπίες. Περιττὸ εἶνε τώρα ν' ἀναφέρω ὅτι πολλοὶ διάσημοι σκιτογράφοι ἀκολούθησαν τὸ παράδειγμα τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ, τοῦ «πατέρα» τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» κι' ἔτσι βλέπουμε κάθε μέρα στὰ μεγάλα περιοδικὰ καὶ στὶς μεγάλες ἐφημερίδες διάφορες γελοιογραφικὲς συνθέσεις ποὺ διασκεδάζουν τὸν κόσμο μὲ τὸ πνεῦμα τους, τὸ χιούμορ τους καὶ τὰ ξεκαρδιστικὰ ἀπρόοπτα τῆς πρωτοτυπίας τους. Τέτοιες γελοιογραφικὲς συνθέσεις φτιάχνω κι' ἐγώ, ἀπὸ καιρὸ τώρα. Δημοσιεύονται κάθε ἑβδομάδα στὸ «Ἄσπρο καὶ Μαῦρο» τῆς Μαδρίτης καὶ σημειώνουν πάντα μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία. Μιὰ ἀπὸ αὐτὲς εἶνε καὶ τούτη ποὺ δημοσιεύω στὸ σημερινὸ ἄρθρο μου: «Ἡ γάτα καὶ τὸ φεγγάρι».

Ποιὸς τώρα εἶνε ὁ σκοπὸς αὐτῶν τῶν γελοιογραφικῶν συνθέσεων; Ἀπλοῦστατα οἱ σκιτογράφοι θέλουν νὰ δώσουν μὲ τὴν διαδοχικὴ σειρὰ τῶν σχεδίων τους τὴν ἐντύπωση μιᾶς μικρῆς, κωμικῆς κινηματογραφικῆς ταινίας, «Κάνουν δηλαδὴ κινηματογράφο», ὅπως λέμε σήμερα. Μὰ, μπορεῖτε ὡστόσο νὰ μὲ ρωτήσετε: Αὐτὴ ἡ μὸδα τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» εἶνε ἀρὰ γε πραγματικὰ πρωτότυπη; Ἔτσι, εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς ἀπαντήσω: «οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον!» Γὰ «ἐμψυχα σχέδια» δὲν εἶνε ἰδέα οὔτε τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ, οὔτε τοῦ Σλοκωῦ, οὔτε δική μου, γιατί, ὅπως ἀπεδείχθη ἐσχάτως εἶνε ἰδέα τῶν Αἰγυπτίων!...

Οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι, τρεῖς χιλιάδες χρόνια πρὸ Χριστοῦ, ἤξεραν τί εἶνε τὰ ἐμψυχα σχέδια καὶ τὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ νὰ διασκεδάζουν. Αὐτὸς μὲ ἄλλα λόγια ἦταν ὁ κινηματογράφος τους. Καὶ ἰδοὺ τώρα ἡ ἐξήγησις: Ἐνας ἀρχαῖος Ἕλληνας συγγραφεὺς, περιγράφοντας τὶς διασκεδάσεις τῶν Αἰγυπτίων, μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἕνας Φαραῶ, διέταξε ἕνα ζωγράφο νὰ χαράξη πάνω σὲ στενόμακρες πλάκες μαρμάρου μιὰ σειρὰ ἀπὸ ἀναρίθμητα σχέδια ποὺ νὰ παριστάνουν τὸ μεγαλύτερο πολεμικὸ κατόρθωμα τῆς ζωῆς του. Ὁ ζωγράφος λοιπὸν ἐξετέλεσε τὴ διαταγὴν του κι' ὁ Φαραῶ τότε τοποθέτησε αὐτὲς τὶς στενόμακρες μαρμαρίνες πλάκες κατὰ μῆκος ἐνὸς στίβου. Ἐπειτα, ὅταν ἤθελε νὰ διασκεδάσῃ, διέτρεχε μὲ τὸ ἄρμα του αὐτὸν τὸν στίβον κύτταζε τὰ σνέδια ποὺ ἦσαν χαραγμένα στὸ μάρμαρο καὶ δοκίμαζε τὴν ἐντύπωση πὼς ἐκινουῦντο. Μὲ δυὸ λόγια, ὁ παλιὸς αὐτὸς Φαραῶ «ἔκανε» κινηματογράφο. Ἄντὶ τὰ σχέδια νὰ περνοῦν γρήγορα ἀπὸ μπροστά του, περνοῦσε, αὐτὸς γοργὰ μπροστά ἀπὸ ἐκεῖνα κι' ἔτσι εἶχε τὴν αὐταπάτη πὼς «ζωντανεύουν», ἀναπαράστανται μιὰ ἀπὸ τὶς περασμένες φάσεις τῆς ζωῆς του.

Συμπλήρωμα τώρα τῶν πληροφοριῶν αὐτῶν ποὺ μᾶς δίνει ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας ἱστορικός, εἶνε ἡ ἀξιοθαύμαστε ἀνακαλύψεις ποὺ ἔγιναν ἐσχάτως στοὺς αἰγυπτιακοὺς τάφους τοῦ Μπενί - Χασάν, ποὺ βρίσκεται ἑκατὸν πενήντα περίπου χιλιόμετρα πρὸς νότον τοῦ Καΐρου. Ἐκεῖ πέρα, οἱ αἰγυπτιολόγοι βρῆκαν στοὺς τάφους μερικῶν βαθυπλούτων ἀριστοκρατῶν Αἰγυπτίων, ποὺ ἔζησαν περὶ τὸ 2.800 π. Χ. διάφορες συνθέσεις σχεδίων, ἢ ὅποιες μοιάζουν καταπληκτικὰ μ' ἐκείνην ποὺ ἀναφέρει ὁ Ἕλληνας ἱστορικός.

Στὰ τοιχώματα λοιπὸν τῶν τάφων αὐτῶν τῶν Αἰγυπτίων εἶνε χαραγμένα διάφορα σχέδια ποὺ θυμίζουν μ' ἕνα παράξενο τρόπο τὶς κινηματογραφικὲς ταινίες τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ. Στὸν τοῖχο μάλιστα ἐνὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς τάφους καὶ μέσα σὲ στενόμακρες λουρίδες, ποὺ μοιάζουν μὲ κινηματογραφικὴ ταινία σὲ μεγέθυνσι, εἶνε χαραγμένα πάνω ἀπὸ ἑκατὸ σχέδια ποὺ παριστάνουν διαδοχικὲς τὶς φάσεις τοῦ ἀγῶνος δυὸ Αἰγυπτίων πα-

λαιστῶν. Κάθε σχέδιο εἶνε λιγάκι διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει καὶ σήμερα μὲ τὶς δικές μας γελοιογραφικὲς συνθέσεις κι' ἔτσι ὅταν κανεὶς περάσῃ γρήγορα τὴν ματιὰ του πάνω σ' αὐτὰ τὰ σχέδια τῶν παλαιστῶν νομίζει πὼς κινουῦνται καὶ πὼς μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ζωντανεύουν, γιὰ μιὰ στιγμή ὅλες ἡ φάσεις αὐτῆς τῆς πάλης. Περιττὸ ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι οἱ ζωγράφοι ποὺ χάραξαν αὐτὲς τὶς σκηνὲς εἶχαν πολὺ μεγάλη ὑπομονή κι' ὅτι ἤξεραν ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ ἐπαγγέλματος. Δηλαδή, μέσα σ' ἕνα καθωρισμένο διάκοσμο, ζωγράφιζαν τὰ ἴδια πάντα πρόσωπα, μὰ σὲ διαφορετικὲς στάσεις κάθε φορά, ὅπως γίνεται καὶ στὶς σημερινὲς ταινίες τοῦ Ντίσνεϋ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἀρχαία αὐτὴ κινηματογραφικὴ ταινία τῆς πάλης στοὺς τοίχους τῶν τάφων τῶν εὐγενῶν Αἰγυπτίων ποὺ ἀναφέραμε, ὑπάρχει κι' ἕνα πλῆθος ἄλλων ποὺ ἐξιστοροῦν μὲ ἀναρίθμητα σχέδια χαριτωμένα εἰδύλλια, δραματικὰ κινήγια, μεγαλοπρεπὴ συμπόσια μὲ χορεύτριες καὶ ἀκροβάτες, καθὼς καὶ διάφορες σκηνὲς τῆς καθημερινῆς ζωῆς, ὅπως τὴν καλλιέργεια ἐνὸς ἀγροῦ, τὶς γιορτὲς τοῦ τρύγου, τὶς φάσεις ἐνὸς ψαρεύματος καὶ τὴ δουλειὰ ἐνὸς ἀγγειοπλάστη ποὺ φτιάχνει μ' ἕνα κομμάτι πηλοῦ ἕναν ὠμορφο ἀμφορέα.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς, ποὺ ἔχει τὸν τάφο του στὸ Μπενί - Χασάν, ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ ποὺ ὑπάρχουν ἐκεῖ πέρα, διεπιστώθη ὅτι ἦταν ἰδιαίτερος γραμματεὺς ἐνὸς Φαραῶ κι' ὅτι φημιζόταν γιὰ τὴν ὠμορφιά του καὶ τὴν χορευτικὴν του τέχνην. Ὁ ἀξιωματοῦχος αὐτὸς τῆς αὐλῆς λεγόταν Κνεμστέπ κι' ὅπως ἕνας σύγχρονος «γῶνης» τοῦ κινηματογράφου ἐπιδεικνύει στὶς ταινίες τὰ χαρίσματά του, ἔτσι κι' αὐτὸς βρίσκεται ζωγραφισμένος σὲ ἀναρίθμητα μικρὰ σχέδια ποὺ τὸν παριστάνουν εἴτε νὰ γράφῃ διαταγὰς καὶ νόμους τοῦ Φαραῶ, εἴτε νὰ χορεύῃ σὲ συμπόσια.

Ἐπίσης, ὁ Κνεμστέπ φαίνεται πὼς ἦταν τρομερὸς κατακτητὴς γυναικῶν, γιατί βλέπει κανεὶς σὲ ἄλλα σχέδια ἕνα πλῆθος ἀπὸ ἐρωτικὰ εἰδύλλια του μὲ ὠμορφες Αἰγύπτειες. Τέλος, κοντὰ στὴ μούμια του, βρέθηκε ἕνα μικρὸ ξύλινο ἀγάλματά του, ποὺ τὸν παριστάνει στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του καὶ ἀπὸ τὸ ὅποιον φαίνεται πὼς ὁ Κνεμστέπ ἦταν στ' ἀλήθεια ἕνας μελαγχολικὸς ἄδωνις.

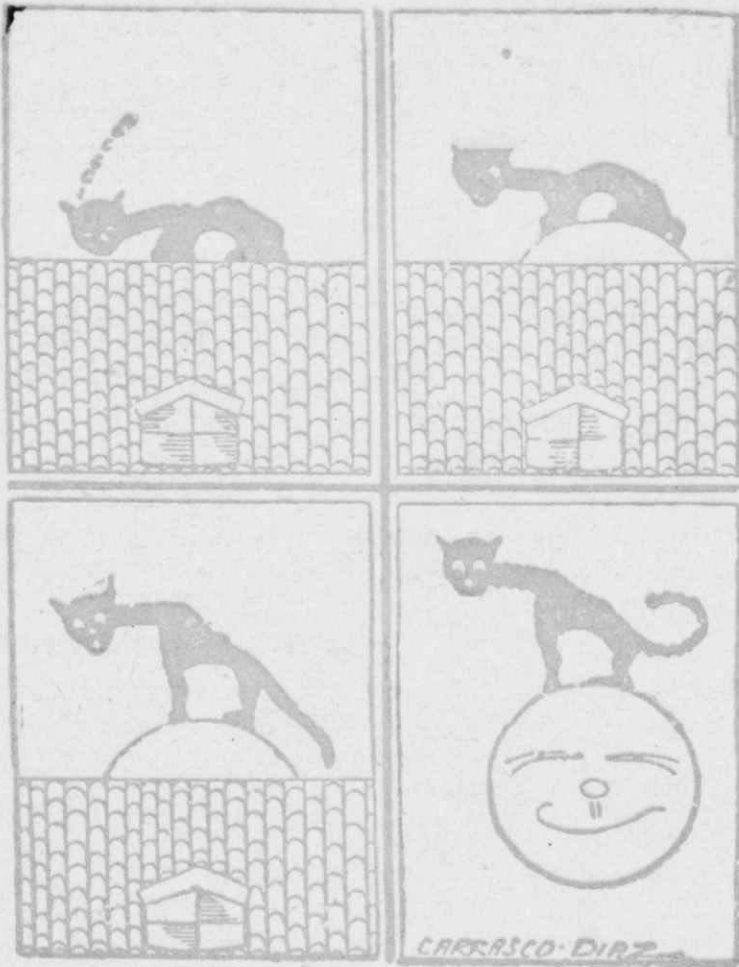
Μιὰ ὅμως ἐπίσης σπουδαία ἀνακάλυψις εἶνε καὶ ἡ ἐξῆς: Ἀπὸ τὰ ἱερογλυφικὰ ἐνὸς τάφου μαθαίνουμε ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι ἐπίστευαν ὅτι ὁ θεὸς Κά, ὁ σύντροφος καὶ προστάτης κάθε μούμιας, εἶχε τὴν δύναμι νὰ ἐμψυχῶνῃ τὶς εἰκόνες ποὺ ζωγράφιζαν στοὺς τοίχους τῶν τάφων τους καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς οἱ Αἰγύπτιοι ἀναπαριστοῦσαν

σ' αὐτὲς τὰ πιὸ εὐχάριστα ἐπίσημα τῆς ζωῆς τους καθὼς καὶ τὶς πιὸ ἀγαπημένες διασκεδάσεις τους; τοὺς ἀγῶνες τῆς πάλης καὶ τοὺς χορούς τῶν συμπόσιων.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν θρησκευτικὴ πίστι τῶν Αἰγυπτίων, ὁ Κνεμστέπ θὰ μπορούσε νὰ παρακολουθῇ τὸ εὐχάριστο θέαμα τῶν φάσεων ἐνὸς παλαιστῆ ἀγῶνος ἢ θὰ μπορούσε ἐπίσης νὰ κἀνῃ μιὰ θαλασσίαν ἐκδρομὴν μ' ἕνα κομψὸ πλοιάριο, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ὁποίας θὰ κυνηγοῦσε πουλιὰ καὶ θὰ ἔπιανε ψάρια.

Σ' ἕναν ἄλλο τάφο, ὅπου βρέθηκε ἡ μούμια τοῦ πρίγκηπος Ἀμενεμάτ, ἡ «κινηματογραφικὲς ταινίες» του παριστάνουν διάφορους πολέμους καὶ μεγαλοπρεπὴ κινήγια, γιατί φαίνεται ὅτι ὁ Αἰγύπτιος αὐτὸς πρίγκηπος ἦταν μεγάλος στρατηγὸς καὶ κυνηγὸς ἀπὸ τοὺς πιὸ μανιώδεις.

Αὐτὴ λοιπὸν εἶνε ἡ πρώτη πρακτικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐφαρμογὴ τῆς ἰδέας τῶν «ἐμψύχων σχεδίων», ἐδῶ καὶ πέντε περίπου χιλιάδες χρόνια. Κατόπιν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, ἡ μὸδα τῶν «κινηματογραφικῶν» αὐτῶν εἰκόνων πέρασε στοὺς Ἕλληνας καὶ στοὺς Ῥωμαίους. Κι' ἔτσι, βλέπουμε σήμερα στὶς τοιχογραφίες (Συνέχεια στὴ σελίδα 44).

Μιὰ ἀπὸ τὶς χαριτωμένες γελοιογραφίες τοῦ Ντίσνεϋ

ΟΠΩΣ Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΚΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 10)

«Έχει ένα τρυφερό φίλο στο Μόν Ντόρ.

«Έναν άλλο τρυφερό φίλο στο Σαίν - Νεκτάρ.

«Έναν άλλο στο Ρουαγιέ.

Κι' έναν άλλο τρυφερό φίλο στη Λά Μπουρμπούλ.

«Αναρωτιέμαι λοιπόν τώρα τί πρέπει να κάνω. Πά τη σκοτώσω ή να σκοτωθώ ; τὰ έχω χαμένα!

«Η νύχτα εἶνε καλὸς σύμβουλος. Τὸ πρωί, ψύχραιμος, τῆς ἔγραψα ἕνα γράμμα καὶ τῆ στόλισα ὅπως τῆς ταίριαζε. Το ἀποτέλεσμα ἦταν κεραυνοβόλο: Ἡ Μαρία - Ἄννα μού ζήτησε ἀμέσως συγγνώμη:

«Ἐλα, εἶσαι τόσο καλὸς, ἀγάπη μου ! Θέλησα νὰ κάνω ὅπως ἡ βασίλισσα Μαργκό. Ἄ, σοῦ ἐξομολογοῦμαι ὅτι αὐτὴ ἡ ζωὴ δὲν εἶνε τόσο εὐχάριστη, ὅπως στὸ θρόνο... Ἐλεῖτα, εἶσαι πῶς ζηλιώτης ἀπὸ τὸν Ἐρρίκο IV. Συγχώρεσέ με! Ἡ πείρα μὲ ἀπογοήτευσε... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὁ Ἐρρίκος IV ἤξερε νὰ ζήσει !...»

Δὲν τῆς ἀπάντησα, ἀπὸ ἀξιοπρέπεια, μὰ ἔκανα κόρτε στὴ φίλη τῆς Ἀριέττα. Γι' χαριτωμένο κορίτσι ! Μὰ πῶς δὲν τὴν εἶχα προσέξει τόσο καιρὸ ;

1 Ν ο ε μ θ ρ ί ο υ. — Κρατοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν Ἀριέττα, ὅταν ξαφνικὰ παρουσιάσθηκε μπροστὰ μας ἡ Μαρία - Ἄννα μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι. Εὐτυχῶς, ἀντὶ νὰ πυροβολήσῃ, φώναξε πρῶτα:

— Εἶσαι ἕνας προδότης! Ἐνας ἀπίστος !

— Ἀγάπη μου, τῆς εἶπα μὲ εἰρωνεία, θέλησα νὰ κάνω κι' ἐγὼ ὅπως ὁ Ἐρρίκος IV.

— ὦ, νόμιζα πῶς θὰ σοῦ ἄρεσε!...

Ἡ Μαρία - Ἄννα ξέσπασε σὲ λυγμούς καὶ πέταξε πέρα τὸ πιστόλι. Ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα δὲν μού ξαναμίλησε γιὰ τὴ βασίλισσα Μαργκό. Κι' ἔτσι, ξαναρχίσαμε τοὺς πρῶτους τρυφεροὺς ἔρωτές μας. Ἡ Μαρία - Ἄννα εἶνε σήμερα μιὰ ὑποδειγματικὴ σύζυγος.

ZOZE ZERMAIN

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΙΡΙΔΟΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 16)

Ένα ειδικὸ μικροσκόπιο, μὴν μπορεῖ νὰ διαβάσῃ σ' αὐτὴν ὄχι μόνο τὶς ἐπιθυμίες μας καὶ τὰ αἰσθήματά μας, ἀλλὰ καὶ τὶς ἀρρώστειες ἀπὸ τὶς ὁποῖες ὑποφέρουμε ἢ δεῖχνουμε μιὰ καταφανὴ προδιάθεσι γι' αὐτές.

Ὅσο τώρα γιὰ τὶς ἀρρώστειες, ὅλες ἀνεξαιρέτως διακρίνονται καθαρά στὴν στρογγυλὴ πλάκα τῆς ἱρίδος.

Οἱ γιατροὶ μὲ τὸ μικροσκόπιο τὴν ἐξετάζουν κατὰ χιλιοστούς τρόπους. Γι' αὐτοὺς μεγάλη σημασία ἔχουν ἡ διαστασεῖς τῆς, ἡ ἔντασις τῆς συστολῆς καὶ τῆς διαστολῆς τῆς, ἡ συστασεῖς τῶν ἰσθμῶν τῆς, ἡ κηλίδες τῆς καὶ ἡ γραμμὲς τῆς.

Ὁ γιατρός Πεκτσέλυ σήμερα εἶνε ὁ διασημότερος «ἱριδολόγος» τοῦ κόσμου. Στὴ μεγάλη κλινικὴ του ποῦ ἔχει στὴ Βουδαπέστη δέχεται ἀσθενεῖς ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Εὐρώπης καὶ ἔχει τὴν ἐξῆς ἀξιοθαύμαστη εἰδικότητα: νὰ διακρίνῃ τὶς τάσεις ποῦ ἔχει ἕνας πελάτης του γιὰ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀρρώστεια. Ἐτσι, μὲ τὴν σχετικὴ προφύλαξι ποῦ τοῦ καθορίζει ν' ἀκολουθήσῃ τὸν γλυτώνει ὄχι μόνο ἀπὸ μακροχρόνιες θεραπείες, ἀλλὰ κι' ἀπὸ αὐτὸν ἀκόμη τὸν θάνατο.

Ὅπως βλέπετε λοιπὸν εἶνε ἀλήθεια ὅτι ἡ κόρη τοῦ ματιοῦ εἶνε ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς μας. Κατὰ τὸν δόκτορα Πεκτσέλυ ὅμως εἶνε ἐπίσης κι' ὁ καθρέφτης τοῦ σώματός μας. Μὲ ἄλλα λόγια ἡ ἱρίς τοῦ ματιοῦ καθρεφτίζει ὁλόκληρο τὸν ὀργανισμό μας.

ΔΟΚΤΩΡ ΠΑΥΛΟΒ ΣΚΥ

ΤΑ «ΕΜΨΥΧΑ ΣΧΕΔΙΑ» ΚΑΙ Η ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 31)

τῆς Πομπηίας ἀριστουργηματικὲς κι' ἐγχρωμες ἀπεικονίσεις τῶν διαφόρων φάσεων ἑνὸς ἐρωτικοῦ ἐπεισοδίου ποῦ θυμίζουν μὲ τὸν πιὸ ἐκπληκτικὸ τρόπο τὶς πασίγνωστες «Σίλλυ Σύμφωνου» τοῦ Γουάλντ Ντίσνεϋ καὶ τῶν μιμητῶν του.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ τὶς ρωμαϊκὲς αὐτὲς τοιχογραφίες ἔχουμε καὶ τὶς μετέπειτα βυζαντινὲς, ἡ ὁποῖες ὡς πρὸς τὴν τεχνικὴ μοιάζουν μὲ τὰ σχέδια ποῦ δημοσιεύουμε σήμερα στὰ περιοδικὰ καὶ στὶς ἐφημερίδες. Οἱ Βυζαντινοὶ, τέλος, ἀγιογράφοι συνήθιζαν νὰ ζωγραφίζουν τὸ πρόσωπο ἑνὸς Ἀγίου καὶ γύρω ἀπὸ αὐτὸ σὲ μικρὰ τετράγωνα ν' ἀπεικονίζουν τὰ πιὸ χαρακτηριστικὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς του.

Ὁ Ντίσνεϋ λοιπὸν ἀπὸ τὴ βυζαντινὴ ἀγιογραφία ἐμπνεύσθηκε τὴν «πρωτότυπη» τεχνικὴ τῶν «ἐμψύχων σχεδίων» του, χωρὶς φυσικὰ νὰ ξέρῃ ὅτι καὶ οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτιοι διασκέδαζαν μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Μὲ τὴ διαφορά μόνο ὅτι ἀπελάμβαναν τὶς τέρψεις τοῦ κινηματογράφου μέσα στὸν... τάφο τους !

ΚΑΡΡΑΣΚΟ ΝΤΙΑΖ

ΤΟ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 20)

μου ὡς ἱατροῦ, μὴν ὑπέδειξαν τὴν ἐξῆς πορτοκαλοφαγικὴ διαίτα, ὡς τὴν πιὸ καλὴ καὶ τὴν πιὸ εὐεργετικὴ ἀπ' ὅλες: Κάθε πρωί, νηστικοὶ ἀκόμη ἐντελῶς, πρέπει νὰ τρῶμε ἕνα ὡς δυὸ πορτοκάλια. Κατόπιν, τὸ μεσημέρι ἄλλα δυὸ καὶ τὸ βράδυ ἄλλα δυὸ, μετὰ τὸ φαγητό μας.

Αὐτὴν τὴ διαίτα, τὴν ἐξακολουθοῦμε ἐπὶ ἕναν ὡς δυὸ μῆνες. Κατόπιν κι' ἐνῶ θὰ ἐξακολουθοῦμε φυσικὰ ἀνελλιπῶς αὐτὴν τὴ διαίτα, μποροῦμε νὰ ὀρίζουμε καὶ μιὰ ἡμέρα κάθε ἑβδομάδος, — τὴν Παρασκευὴ, παραδείγματος χάριν — ὡς ἡμέρα ἀποκλειστικῆς πορτοκαλοφαγίας. Δηλαδή, κατὰ τὴν ἡμέρα αὐτὴ κι' ἀπὸ τὸ πρωί ὡς τὸ βράδυ, δὲν θὰ τρῶμε κανένα ἀπολύτως φαγητό, οὔτε καὶ θὰ πίνουμε νερό, παρὰ θὰ τρῶμε δυὸ πορτοκάλια τὸ πρωί, τρία κατὰ τὶς δέκα ἢ ὡρα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὸ μεσημέρι, τρία κατὰ τὸ ἀπόγευμα, τέσσερα ὡς πέντε κατὰ τὴν ὡρὰ τοῦ βραδυνοῦ φαγητοῦ, κι' ἕνα πρὶν πέσουμε νὰ κοιμηθοῦμε...

Εἶνε κυριολεκτικῶς ἀφάνταστα κι' εὐεργετικώτατα, γιὰ ὁλόκληρον τὸν ὀργανισμό μας, τὰ ἀποτελέσματα μιᾶς τέτοιας κανονικῆς διαίτης. Εὐεξία, δρυσία, υγεία ἀπόλυτη, ταχύτατα γίνονται αἰσθητὰ στὸν ἑαυτὸ μας. Καὶ μονάχα ἡ σταφυλοφαγία μπορεῖ νὰ παραβληθῇ, μὲ τὴν ἀνεκτίμητη πορτοκαλοφαγία...

Η ΝΑΤΑΣΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 18)

τασα. Πουλήθηκα, ἀλλὰ πουλήθηκα ἀκριβά... Μὴ μιλάς, μὴ μιλάς... Δὲν βελω ν' ἀκούσω τίποτα.

— ὦ! Νατάσα, ἀγαπημένη μου Νατάσα!...

— Δὲν σοῦ εἶπα νὰ μὴ οἰαμαρτύρῃσαι ἄδικα;... Καὶ τώρα θὰ σοῦ φανερώσω καὶ κάτι ἄλλο: Σ' ἀγαπῶ, εἶσαι ὁ μόνος ἄνδρας ποῦ ἀγάπησα στὴν ζωὴ μου! Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ὡς τώρα γιὰ νὰ μὴ σέ κανω ουσυχισμένο... Δὲν μποροῦσες νὰ μὲ πάρῃς, γιατί εἶσαι φτωχός...

— Ἄν σὲ εἶχα δική μου, Νατάσα, καταλαβαίνω ὅτι θὰ εὐρίσκα τὴν οὐνάμι νὰ ὑποτάξω ὅλον τὸν κόσμον.

— Τί ὡραία λόγια! ψιθύρισε ἡ Νατάσα, χαμογελῶντας μελαγχολικὰ. Ἀλλοίμονον ὅμως ! Ἡ πραγματικότης εἶνε τόσο σκληρὴ... Κι' ἐγὼ εἶμαι τόσο πολυδάπανη!... Θὰ σ' ἔκανα δυστυχισμένο, χωρὶς νὰ τὸ θέλω... Ἀποφάσισα, λοιπὸν, νὰ παντρευτῶ ἕναν πλούσιον, ποῦ δὲν τὸν ἀγαπῶ. Καὶ ἦρθα ἀπόψε γιὰ νὰ σοῦ δώσω μιὰ ἀπόδειξι τῆς ἀγάπης μου... Φίλησέ με!...

Τὴν ἐπομένη τὸ μεσημέρι, ἔγιναν οἱ γάμοι τῆς Νατάσας μὲ τὸν Ἄγγλο πρόξενο σερ Β... Καὶ τὴν ἴδια μέρα τὸ βράδυ ἔφευγα γιὰ τὴν Αἴγυπτο, μὲ τὴν κάρδιὰ σπαραγμένη.

Πέρασαν ἑπτὰ χρόνια ἀπὸ τότε. Τὴν περασμένη ἑβδομάδα, μιὰ κυρία ποῦ τὴν εἶχα γνωρίσει στὴν Κωνσταντινούπολι, μὲ ἐπληροφόρησε ὅτι ἡ Νατάσα πέθανε πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα σ' ἕνα σανατόριο τῆς Σαβοΐας... Στὸ παραλήρημά της, μίλουσε γιὰ κάποια ἐκδρομὴ μὲ τὴν θάρκα, μιὰ νύχτα μαγευτικὴ, στὰ ἀκύμαντα νερά τοῦ Βοσπόρου...

Η ΑΤΥΧΙΕΣ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΔΟΣ ΓΚΡΕΤΑΣ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 41)

χε διαδοθῇ ὅτι αὐτὴ ἡ σωσίας τῆς Γκρέτας Γκάρμπο εἶχε πεθάνει κι' ὅτι ἡ ἴδια ἡ Γκάρμπο εἶχε ἀναλάβει νὰ συνεχίσῃ μὲ ἀπόλυτη μυστικότητα αὐτὸ τὸ ἔργο τοῦ Φόρστ. Ἐτσι ἡ Τέκ "Ινγκεμποργκ ρίχτηκε καὶ πάλι στὸ περιθώριο. Μὰ δὲν ἀπογοητεύεται. Καὶ γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι εἶνε ζωντανὴ κι' ὅτι δὲν εἶνε ἡ ἴδια ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ἐτοιμάζει τὸ «γύρισμα» μιᾶς νέας ταινίας! Ἐχουν δίκην λοιπὸν νὰ λένε ὅτι μερικοὶ ἄνθρωποι σ' αὐτὸν τὸν κόσμον εἶνε τόσο ἀτυχοὶ, ὥστε χάνουν ἐντελῶς τὴν προσωπικότητά τους, ὅπως ἀκριβῶς δηλαδή συνέβη μὲ τὴν "Ινγκεμποργκ, τὴν Γκρέτα Γκάρμπο τῆς Γερμανίας.

ΚΕ'Υ' ΦΡΑΝΣΙΣ, Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

ναφέραμε.

Τὸ τρίτο θῦμα τῆς Κεῦ Φράνσις ἦταν ὁ πιλότος τῆς πολιτικῆς ἀεροπορίας Τζέιμς Γουάρτι. Ὁ ἀτυχὸς αὐτὸς ἄνθρωπος ἐρωτεύθηκε παράφορα τὴν Κεῦ Φράνσις, πέρασε μιὰ εὐτυχισμένη ἑβδομάδα ἐρωτός μαζί της καὶ τέλος αὐτοκτόνησε πέφτοντας μὲ τὸ ἀεροπλάνο του. Σ' ἕνα σημείωμα ποῦ ἄφησε στοὺς φίλους του μεταξὺ τῶν ἄλλων ἔγραφε καὶ τὰ ἀκόλουθα:

«Πεθαίνω εὐτυχισμένος, γιὰτὶ δοκίμασα μιὰ ἑβδομάδα ἑνὸς ἀπειρογράφου ἐρωτός. Σ' αὐτὲς τὶς ἑπτὰ μέρες ἔζησα ὅλη τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς μοι».

Στὴ διαθήκη του δὲ ἄφησε ἕνα τεράστιον ποσὸν σ' ἕνα ἀνθρωπὸν τοῦ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ στέλνῃ κάθε πρωί μιὰ πανάκριβη ἀνθοδέσμη στὴν Κεῦ Φράνσις. Ἐχουν δίκην λοιπὸν, καθὼς βλέπετε, νὰ θεωροῦν τὴν Κεῦ Φράνσις ὡς τὴν πιὸ σατανικὴ γυναῖκα τοῦ Χόλλυγουντ, ἕναν γοητευτικὸ διάβολο !